

✱

✱

Почнала да се катери по храсталака. Покачила се на едно клонче и захванала :

— Кря-ка-ка, кря-ка-ка, чуйте и мене !

Никой не се спрѣлъ да послуша жабата. Никой не я похвалилъ.

— Може би, отъ това да не ми е добъръ гласа, рекла си жабата, че не ямъ отъ зрънцата на буренака.

Почнала да търси сѣменца по буренака, както правѣло славейчето. Но тя не могла да намѣри зрънца. Само си изпобола муцунката.

— Не, казала жабата, тази храна не е за мене. Азъ по-харесвамъ вкуснитѣ охлювчета и мекитѣ червейчета.

2.

Дѣцата се сдумали да уловятъ птичката. Тя ги примамила съ веселитѣ си пѣсни. Турили на буренака едно капанче и прѣснали зрънца, колкото да излѣжатъ птичето.

Дошла пакъ глупавата птичка. Рекла да си клѣвне отъ приготвенитѣ зрънца, но се хванала въ капана.

— Я вижъ, въ каква кѣщичка влѣзе славейчето, помислила завистливата жаба. О-хо, приятелко, и азъ ще дойда тамъ, рекла жабата. Съ голѣма мъжа се покатерила тя до капана и хопъ вжтрѣ.

— Хайде сега, птичко, да пѣемъ заедно, казала жабата и почнала: Ква-ква-ква, врякъ, врякъ, врякъ !

— Облаци нѣма никакъ, а жабата крѣка. Защо ли тъй ? чудѣли се хората които я чули.

Още повече се зачудили дѣцата, като видѣли

✱

✱